

Herskin villingarsjón

Hon var so helvitis lekkur! Hann hevði ikki lagt merki til tað fyrr enn nú. Hon hevði í gingið í skúla í Madrid tvey tey seinastu árin. Pápi hennara hevði fingið bjóðað starv á tí donsku ambassaduni í Spanien, og øll familjan var farin við suðureftir. Nú var hon so afturkomin á klettarnar og gekk runt sum ein drotning. Genturnar í flokkinum gingu í hølunum á henni alla tíðina, og dreingirnir stardu allir at henni, sum var hon føroyska útgávan av Marilyn Monroe - bara við myrkari holdi, nú hon hevði búð sunnanfyri. Hann gjørði tað eisini sjálvur. Stardi at henni. Kláraði ikki at lata verða. Hann var nakað eldri enn hon, men mundi tað bila nakað?

Tann langi, slanki kroppurin, tann fýldiga bringan og so tað vakra smílið. Hon tóktist vera glað at vera afturkomin, Linda. Hon smíltist alla tíðina – men til teir allar!

Viðhvørt sannførði hann tó seg sjálvum um, at hon smíltist eyka nógv til sín. Tað mundi vera allir tímarnir, hann hevði pumpað jarn í Burn, sum nú vóru farnir at geva avkast. Síðan hann og Vígdis vóru farin hvør til sítt, hevði hann brúkt eyka nógv tímar har. Tað besta tíðspunktið at pumpa var millum 16.00 og 18.00, tá allar studentadamurnar komu. Tá setti hann altíð nøkur eyka kilo á vektirnar.

Harald var farin at fylgja henni á instagram. Hon hevði smekkfult av myndum av sær sjálvari og sínum sponsku vinfólki. Hon var ótrúliga vøkur. Ljóst, bylgjut hár og himmalblá eygu. Tann heita og luksuriøsa spanska atmosferan, saman við teimum hálvnaknu og vældæmdu kroppunum á myndunum, fekk ein at øvunda familjuni.

Innkomin í køkin sá hann tosken, hann hevði fingið frá mammubeiggjanum, liggja óskrædlaðan í vaskinum. Á borðplátuni við síðurnar av lá eitt kaffifiltur, har tað við krutlutari hondskrift stóð: "Til Harald frá mammubeiggja". Tað var ikki tað sama. Hann fór at hugsa um myndina, hon hevði lagt út fyri lítlari viku síðani. Tann við tí høgga, myrkhærda spaniólunum við einum hondgjørðum kassa av økologiskum jarðberum og eini fløsku av sjampanju. Hon hevði skrivað hashtag sum #freshstrawberries, #champagne, #cuteneighbour og #farewellgreeting. Tað var honum púra ótilskilað, men hann hevði fingið sodavatnið galið í barkan, og tað var sum føldi hann kensluna av sjalusi bobla innaní, tá hann sá kommentarin frá spaniólunum - "Adios linda Linda." At hugsa sær, at hon hevði havt eina serliga løtu saman við hesum sjarmerandi spaniólunum..

Hann hevði like'að allar hennara myndir og filmar, men ikki hesa.

Hann gjørði fiskin til, smekkaði eitt proteinríkt fiskafat í ovnin og setti seg í sofuna at bíða, til døgurðin, sum

faktiskt var nátturði skuldi gerast liðugur. Niklas skuldi koma til nátturða í kvöld.

Hann setti seg við telduni. Sat leingi og blaðaði ígjøgnum myndirnar hjá henni. Fantaseraði og ætlaði sær at skriva onkran smikrandi kommentar til hennara nýggjasta videobrot, har hon og vinkonurnar aftureintust í Føroyum.

Hann hoyrði hurðina ganga. Tað var Niklas, sum kom brasandi inn, slongdi skúlataskuna á gólvið í gongini og seg sjálfvan í sofuna hjá Haraldi og setti fótbólt frá í sjónvarpinum.

“Ná? Okkurt, ið eg ikki skal vita um, Galle?” segði Niklas og smíltist, tá Harald næstan í panikki skundaði sær at klappa telduna saman. Harald royndi at smílast aftur og suffaði lættliga, tá hann ásannaði, at Niklas ikki fór at spyrja meira inn til hetta. Teir vóru væl báðir, men prátaðu sjáldan um annað enn fótbólt. Ongantið nakað av týdningi. Ikki eingongd um Vígdis heldur.

Ein dagin, tá Harald var á veg til hús, stakk Niklas høvdið inn í bilin og spurdi: “Hey gamli, kanst tú koyra okkum heim til Lindu?” Hjartað fór upp at reika, og hann bleiv so heitur um skallan, at hann fekk bara nikkað játtandi, tá Linda setti seg í miðjuna á baksetrinum. Niklas, Linda og tvey onnur vinfólk stappaðu seg inn í bilin.

Komin í túnið hjá Lindu stendur pápi hennara í hurðini og tekur ímóti teimum. Tey stíga øll flennandi úr bilinum og fara rennandi inn. “Kom inn, kom inn!” rópar pápi Lindu til Harald við einum stórum smíli. Tað sæst, hvaðani Linda hevur smílið. Harald fer spakuliga úr bilinum, og við hjartanum uppi í hálsinum gongur hann innar. “Fá tær ein sess”, sigur pápin. Harald hoyrir næstan ikki, hvussu tey flenna og skapa sær inni í stovuni, sum hjartað í honum leikar í. Pápin fer yvir til køliskápið. Hann fær sær ísterningar upp í tvey gløs og stoytir whisky omanyvir. Hann setir glasið framman fyri Harald, og onkustaðni fjart aftan fyri dukið í høvðinum hoyrir hann pápa Lindu siga:

“Tú ert nokk tann av okkum, sum fyrst veit, hvat rekist í farvatninum, og sum lærari eygleiðir tú tey jú hvønn dag í skúlanum, men nú tað er alment, at dóttir mín og sonur tín Niklas eru so væl, kunnu vit akkurát tað sama skála fyri familjuni!” Flennandi leggur hann afturat, at hann visti av ongum, fyrr enn Vígdis kom og presenteraði seg sum vermóðir Lindu.